

Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over de wetsontwerpen nos. 100, 211, 234, 184, 194, 240 en 148.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. goedkeuring van de den 17den Januari 1912 te Parijs tusschen Nederland, Duitschland, de Vereenigde Staten van Amerika, Argentinië, Oostenrijk-Hongarije, België, Bolivia, Brazilië, Bulgarije, Chili, Columbia, Costa-Rica, Cuba, Denemarken, Ecuador, Spanje, Frankrijk, Groot-Britannië en Ierland, Griekenland, Guatemala, Haïti, Honduras, Italië, Luxemburg, Mexico, Montenegro, Noorwegen, Panama, Perzië, Portugal, Rumenië, Rusland, Salvador, Servië, Siam, Zweden, Zwitserland, Turkije, Egypte en Uruguay gesloten overeenkomst, (100);
- 2°. wijziging en verhooging van hoofdstuk V der Staatsbegroting voor het dienstjaar 1913 (211);
- 3°. goedkeuring van den onderhandschen verkoop van den tot het Kroondomein behoorenden windkorenmolen c. a. te Leerdam (234).

Tegen deze wetsontwerpen bestond geen bezwaar.

Vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 18den Februari 1914.

D'AUMALE VAN HARDENBROEK.
DE BOER.
REGOUT.
WOLTJER.
DE VOS VAN STEENWIJK.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- 1°. naturalisatie van J. N. J. MELJERS en vier en vijftig anderen. (184);
- 2°. naturalisatie van G. W. LAMPE en zeven anderen. (194);
- 3°. naturalisatie van A. M. H. HENDRIKS, weduwe van J. SCHLEIDEN, en dertien anderen. (240).

Het onderzoek van deze ontwerpen van wet in de afdelingen heeft de navolgende uitkomsten gehad.

De opmerking werd in eene afdeling gemaakt, dat terecht op bladz. 2 der Nota naar aanleiding van het verslag, n°. 116, (Gedrukte stukken der Tweede Kamer, Zitting 1913—1914, 184) gezegd wordt, dat de strekking van de wijziging van 1910 in de wet op het Nederlandschap uitsluitend was, het stelsel van art. 7, 5°, der wet, het verlies der nationaliteit door het verzuim der kennisgeving, los te laten ten aanzien van hier te lande of in de koloniën of bezittingen in andere werelddeelen geboren personen.

Onjuist echter noemde het lid, dat deze opmerking maakte, 's Ministers onmiddellijk daarop volgende uitspraak, dat het onaannemelijk is, dat door de wijziging van 1910 het voorrecht van kosteloze naturalisatie zou zijn ontnomen aan personen, die daarvoor ingevolge de regeling, gelijk deze gold na de wijziging van 1907, in aanmerking kwamen.

Immers de wet op het Nederlandschap is in 1910 bij twee wetten gewijzigd, onderscheidenlijk bij die van 10 Februari (Staatsblad n°. 56) en bij die van 15 Juli (Staatsblad n°. 216).

Bij de eerste wet werd art. 3 bis ingelascht, bij de tweede art. 7, 5°, gewijzigd.

Het in art. 3 bis aangehaalde art. 7, 5°, kan — wat ook de

bedoeling van den wetgever moge zijn geweest — niet anders zijn dan het laatstelijk gewijzigde, thans bestaande art. 7, 5°.

's Ministers zienswijze ware slechts juist te achten, zoo de verwijzing in art. 3 bis naar art. 7, 5°, nog sloeg op het vroeger bestaande art. 7, 5°. Dit nu is, nu dat artikel vervallen is, uit den aard der zaak buitengesloten.

Vastgesteld den 18den Februari 1914.

D'AUMALE VAN HARDENBROEK.
DE BOER.
REGOUT.
WOLTJER.
DE VOS VAN STEENWIJK.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot regeling van de inkomsten en uitgaven van het Staatsmuntbedrijf voor het dienstjaar 1914. (148 Tweede Kamer.)

Het onderzoek in de afdelingen heeft aanleiding gegeven tot de navolgende vragen en opmerkingen.

De vraag werd gedaan, waaraan het moet worden toegeschreven, dat bij het Nederlandsche zilvergeld de kosten van het aanmunten van de kleine stukken minder bedragen dan van de groote, en het omgekeerde plaats vindt ten opzichte van de bronzen munten, terwijl bij het Nederlandsch-Indische geld, zoowel bij zilver als bij brons voor kleine stukken ook minder berekend wordt dan voor groote, met uitzondering van de halve guldens, waarvan de kosten minder bedragen dan van de kwartjes. (1)

Welke is de reden, dat het muntloon van het Nederlandsch-Indische geld, behalve dat van de guldens, zoo belangrijk minder is dan van het Nederlandsche geld, behalve dat van de 2½ centsstukken, dat voor Indië meer bedraagt?

Eenige leden achtten de nieuwe stuiverstukken niet fraai uitgevoerd en van weinig smaak getuigend.

Vastgesteld den 18den Februari 1914.

D'AUMALE VAN HARDENBROEK.
DE BOER.
REGOUT.
WOLTJER.
DE VOS VAN STEENWIJK.

(1) Volgens den uitgewerkten en toelichtenden staat, n°. 4 der Gedrukte Stukken, bedraagt het muntloon van 1000000 stuks:

	voor Nederland	voor Ned.-Indië
1-guldenstukken	f 10 000,—	f 10 000,—
½ "		7 250,—
¼ "	8 043,75	7 791,—
1/10 "	5 250,—	4 750,—
2½-centsstukken	1 600,—	2 875,—
1- "	3 012,—	2 064,—
½ "	3 750,—	1 794,—